

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudkyň JUDr. Evy Pechové a Mgr. Martiny Weissové ve věci

žalobce: **Ing. J. B.**

zastoupen advokátem JUDr. Jiřím Fílou
sídlem Závodní 391/96, 360 06 Karlovy Vary

proti
žalovanému:

Magistrát hlavního města Prahy
se sídlem Mariánské nám. 2/2, 110 01 Praha 1

za účasti osob zúčastněných
na řízení: a) **K. D.**
b) **Mgr. L. B.**
c) **J. V.**

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2019, č. j. MHMP 945350/2019, sp. zn. S-MHMP 502074/2019/STR,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 5 (dále jen „stavební úřad“) ze dne 8. 1. 2019, č. j. MC05 3353/2019, jímž bylo žalobci nařízeno neodkladné odstranění stavby balkonu s lávkou propojující balkon se zahradou, ve 2. NP domu č. p. X, k. ú. X (dále jen „balkon s lávkou“ nebo též „dotčená stavba“).
2. Stavební úřad prvostupňovým rozhodnutím podle § 135 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění rozhodném (dále jen „stavební zákon“) nařídil žalobci a Mgr. L. B. (dále společně také jen „manželé“) provedení neodkladného odstranění dotčené stavby, a stanovil podmínky pro toto odstranění. Stavební úřad konstatoval, že dne 6. 10. 2017 obdržel podnět k zahájení řízení o odstranění dotčené stavby. Na základě tohoto podnětu byla dne 28. 11. 2017 provedena kontrolní prohlídka, při které bylo zjištěno, že dotčená stavba je ve špatném technickém stavu. Dne 23. 10. 2018 provedl stavební úřad další prohlídku, přičemž bylo zjištěno, že dotčená stavba je v havarijním stavu a ohrožuje životy osob nebo zvířat tím, že hrozí zřícením. Stavební úřad rovněž konstatoval, že mezi spoluvlastníky domu trvá dlouhodobý spor o legálnosti stavby balkonu s lávkou; a že ačkoliv se jedná o stavbu, jejíž legalita byla v minulosti několikrát zpochybněna, nebyly v této věci učiněny žádné právní kroky ze strany uživatelů nebo spoluvlastníků. Poukázal na to, že z dochovaných archivních materiálů je zřejmé, že dotčená stavba je zanedbávána dlouhodobě a je v nevyhovujícím stavebně-technickém stavu. Stavební úřad uvedl, že s ohledem na dlouhodobě trvající špatný technický stav a rozporující statické posudky (dne 20. 12. 2017 předložil statický posudek jeden ze spoluvlastníků domu, dne 14. 5. 2018 předložili nové statické posouzení manželé) nechal zpracovat nezávislé statické posouzení, ze kterého plyne, že konstrukce je v havarijním stavu. Uzavřel, že dotčená stavba nejenže zasahuje do práv ostatních spoluvlastníků, kteří nemohou dlouhodobě užívat prostory pod balkonem, ale navíc hrozí zřícením. S ohledem na dlouhodobě zanedbávanou údržbu dotčené stavby nařídil její odstranění. Dodal, že tím nejsou ohroženy zákonem chráněné zájmy a bude zamezeno ohrožení zdraví a životů osob nebo zvířat.
3. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nejprve shrnul dosavadní postup v odvolacím řízení, zejména vyjádření účastníků k podanému odvolání. Poté konstatoval, že po prostudování spisu dospěl k závěru, že žalobcovo odvolání není důvodné.
4. K první odvolací námitce žalobce, týkající se nesprávného posouzení technického stavu stavby a následného rozhodnutí stavebního úřadu o jejím neodkladném odstranění, žalovaný předně poznamenal, že žalobcova argumentace svědčí o nepochopení vážnosti situace.
5. Poté žalovaný uvedl, že řadový bytový dům byl postaven ve 40. letech 20. století se dvěma nadzemními podlažními a sedlovou střechou, do které byla v roce 2002 vestavěna

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

dvojúrovňová půdní vestavba. Upřesnil, že nyní je posuzována přístavba a stavební úpravy původního balkonu ve 2. NP domu jižním směrem do zahrady. Uvedl, že dům je ve vlastnictví více vlastníků, předmětná přístavba a stavební úpravy jsou ve výlučném užívání manželů. Ze spisu podle žalovaného vyplývá, že dne 12. 8. 2009 podali manželé žádost o povolení změny stavby, tj. stavební úpravy příslušných bytových jednotek. V dokumentaci k žádosti byla celá řada nedořešených otázek zásadního charakteru a také neřešené bourání balkonu s přístupovou lávkou na zahradu, postavených bez povolení stavebního úřadu, přičemž jejich existence byla zjištěna stavebním úřadem při místním šetření dne 24. 5. 1994.

6. Žalovaný vyložil, že v roce 1994 provedl tehdejší uživatel bytu místo balkonu ve 2. NP stavbu terasy větších rozměrů a v jiném umístění vůči objektu, spojenou lávkou s částí zahrady. Dne 25. 10. 1994 podala H. T. žádost o dodatečné povolení přístavby terasy. Následně stavební úřad žadatelku vyzval k doplnění dokumentace, majetkoprávních vztahů, souhlasů a příslušných stanovisek a přerušil řízení s tím, že řízení bude zastaveno. Žalovaný uvedl, že k dalšímu vývoji a případnému povolení nejsou v archivu stavebního úřadu žádné jiné dokumenty.
7. Dále žalovaný vyložil, že v roce 2008 koupili byty s předmětnou terasou a lávkou manželé. Ve smlouvě o převodu vlastnictví je zapsán mj. balkon, přístupný z bytové jednotky XA (nikoli „terasa s lávkou“). Z obsahu části dokladů v archivu stavebního úřadu dále vyplývá, že dne 12. 8. 2009 podali manželé žádost o povolení změny stavby – stavebních úprav bytových jednotek XA a XB. Žalovaný uvedl, že dne 22. 10. 2009 se konala kontrolní prohlídka na místě, při které bylo dohodnuto, že žalobce provede do 30. 11. 2009 úpravu „balkonu“ tak, aby nebyli ohrožováni další spoluvlastníci na zdraví, což bude oznámeno stavebnímu úřadu. Dále bylo dohodnuto, že do konce března 2010 „*jeden ze spoluvlastníků nepovolené stavby*“ předloží návrh na úpravu balkonu tak, aby byl akceptovatelný pro ostatní spoluvlastníky. Žalovaný také poukázal na to, že v dopise ze dne 7. 9. 2009 mj. upozorňují spoluvlastníci na to, že je ohrožuje vypadávání hrudek z terasy a celá nepovolená konstrukce významným způsobem snižuje kvalitu života v přízemním bytě. Uzavřel, že o osudu dalšího řízení na základě podané žádosti nejsou v archivní dokumentaci žádné poznatky.
8. Žalovaný konstatoval, že dne 27. 1. 2010 podali manželé další žádost, spočívající ve výměně balkonových dveří za okno a okno za balkonové dveře. Uvedl, že bylo zahájeno stavební řízení a dne 11. 3. 2010 bylo vydáno stavební povolení. Žalovaný toto rozhodnutí označil za zmatečné.
9. Dále žalovaný uvedl, že dne 2. 8. 2010 obdržel stavební úřad podnět zástupce spoluvlastníků domu k odstranění nebezpečné a nepovolené stavby, neboť ohrožuje bezpečnost, život, zdraví a majetek osob a brání většímu přístupu světla do bytu v 1. NP. Dne 6. 10. 2017 obdržel stavební úřad několikátý, tentokrát již naléhavý podnět k zahájení řízení o odstranění dotčené stavby. Dne 21. 11. 2017 se uskutečnila další kontrolní prohlídka. Dne 20. 12. 2017 byla doplněna Technická zpráva stavebně konstrukční části (posudek statického stavu), vypracovaná Ing. K. T. Žalovaný zdůraznil, že závěrem posudku je konstatování, že stávající stavba balkonu s lávkou je ve špatném, havarijním stavu, tudíž se doporučuje stavbu odstranit. V posudku bylo rovněž uvedeno, že při odstranění, demolici balkonu s lávkou je nutno postupovat dle předepsaného postupu prací a dle zásad BOZP; teprve potom lze uvažovat o náhradě novou konstrukcí dle nově zpracované projektové dokumentace schválené stavebním úřadem. Žalovaný uvedl, že na

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

základě této prohlídky a posudku statického stavu stavební úřad vydal dne 8. 1. 2018 rozhodnutí, kterým v souladu s § 134 odst. 3 stavebního zákona zakázal všem spoluvlastníkům bytového domu užívání balkonu s lávkou a vyzval vlastníky dotčené stavby, aby vhodným způsobem zamezili vstupu osob a zvířat pod konstrukci balkonu a do její bezprostřední blízkosti, aby nebyly ohroženy jejich životy. Dodal, že toto rozhodnutí bylo v odvolacím řízení potvrzeno a dne 5. 4. 2019 nabylo právní moci. Dospěl proto k závěru, že odvolací námitka je nedůvodná.

10. Rovněž odvolací námitku týkající se odepření práva účastníkům řízení k vyjádření se k novým důkazům měl žalovaný za nedůvodnou. Žalovaný uvedl, že na stále se zhoršující stav konstrukcí byl stavební úřad průběžně upozorňován a občas i konal, přesto však docházelo k průtahům. Uvedl, že v poslední době je ale patrná velká snaha napravit minulé nedostatky, pohotově byl vypracován důležitý nezávislý posudek, dokazující katastrofální stav konstrukcí a velké nebezpečí z prodlení. Proto je podle žalovaného nyní velmi důležité dokončit nařízení odstranění dotčené stavby, a nebude-li odstraněna dobrovolně, vykonat.
11. Žalovaný dále k námitce žalobce, že je dána překážka řízení podle § 48 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“), konstatoval, že žalobcem zmiňovaná řízení vůbec nesouvisela s legalizací balkonu s lávkou, ten vůbec nebyl součástí řízení, tedy nelze uvádět, že byl ověřen stávající stav stavby. Námitku proto shledal nedůvodnou.
12. K odvolací námitce žalobce, že prvostupňové rozhodnutí nepřihlédlo ke snaze balkon s lávkou opravit, žalovaný uvedl, že zásadním kritériem pro posuzování je skutečnost, že účastníky řízení nebyly doloženy žádné doklady, které by svědčily o legální realizaci nebo dodatečné legalizaci dotčené stavby. Ani v archivu stavebního úřadu nejsou takovéto dokumenty uloženy. Zdůraznil, že nelze upravovat stavbu, která *de facto* neexistuje, resp. nebyla nikdy ani dodatečně povolena. Uvedl, že nezávislým posouzením skutečného stavu konstrukcí a statických posudků „protistran“ bylo zjištěno, že ponechání konstrukce ve stávajícím stavu posudky vylučují a označují ji jako konstrukci silně poškozenou a havarijní. Zdůraznil však, že posudky řeší statiku dotčené stavby, nikoli otázky existence stavby z hlediska stavebního zákona. Stav tedy musí být řešen vydáním rozhodnutí o odstranění stavby a teprve poté je možno se zabývat otázkou případného návrhu na zřízení konstrukce nové. Žalovaný uzavřel, že i tato námitka je nedůvodná.

II.

Obsah žaloby, vyjádření žalovaného, vyjádření osob zúčastněných na řízení, ústní jednání

13. Žalobce v podané žalobě namítal, že žalobou napadené rozhodnutí, resp. rozhodnutí stavebního úřadu je v rozporu se zákonem. Uvedl, že odstranění stavby je nejkrajnějším prostředkem, ke kterému by měl stavební úřad přistoupit, přičemž takovému rozhodnutí by mělo předcházet rozhodnutí o nařízení provedení nutných zabezpečovacích prací tak, aby měl vlastník možnost zabezpečit co nejdelší životnost stavby. Taková možnost však žalobci nebyla dána.
14. Uvedl, že je evidentní, že vztahy mezi spoluvlastníky bytového domu jsou dlouhodobě narušeny právní nejistotou ohledně otázky existence dotčené stavby jako takové ve smyslu stavebního zákona. Přitom přístavba a stavební úpravy balkonu, které jsou ve výlučném užívání žalobce a jeho manželky, byly opakovaně předmětem řady řízení před stavebním úřadem již od roku 2009. Žalobce poukázal na to, že sám žalovaný v žalobou napadeném

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

rozhodnutí uvádí, že součástí spisu vedeného ve věci stavebním úřadem jsou zmatečná rozhodnutí a že některá řízení nejsou ukončena řádným rozhodnutím. Uvedl, že je tedy od počátku sporné, zda se jedná o stavbu ve smyslu stavebního zákona či o stavbu postavenou v rozporu s veřejnoprávními předpisy. Měl za to, že nevyhovující technický stav dotčené stavby se ukázal být zástupným důvodem pro iniciaci různých řízení před stavebním úřadem s cílem získat rozhodnutí, jímž by přístavba a stavební úpravy balkonu byly označeny jako nepovolená stavba. Stavební úřad tak nejméně od roku 2009 zjišťoval skutkový stav, přičemž měl na základě shromážděných důkazů vyhodnotit, zda se jedná o povolenou stavbu bez dochovaných dokladů, nebo o stavbu nepovolenou. Žalobce dodal, že nelze pominout ani povinnost stavebního úřadu vykonávat dozor; tomuto dozoru by neměla nepovolená stavba uniknout. Žalobce namítal, že pokud stavební úřad seznal, že se jedná o stavbu nepovolenou, měl zahájit řízení o odstranění stavby, nicméně ze zcela jiných důvodů než učinil. V případě, že stavební úřad považoval stavbu za povolenou bez dochovaných dokladů, měl postupovat procesem pasportizace.

15. Žalobce konstatoval, že fakticky stavební úřad ve svých dokumentech došel k závěru, že dotčená stavba není stavbou nepovolenou. Uvedené žalobce dovozoval z postupu stavebního úřadu ve věci. Poukázal na to, že dne 6. 10. 2010 stavební úřad ve svém sdělení uvedl, že se ve spisovém uzlu na stavbu nedochovaly žádné doklady, nicméně byl předložen doklad, že je dotčená stavba společnou částí budovy a že stavební úřad není oprávněn zasahovat do majetkoprávních vztahů účastníků a odkázal je na příslušný soud. Navíc dne 8. 1. 2018 vlastníků stavby bytového domu ve smyslu § 134 odst. 3 stavebního zákona zakázal užívání části stavby balkonu s lávkou.
16. Dále žalobce uvedl, že v návaznosti na rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 8. 1. 2018 o zákazu užívání části stavby, které se opíralo o Technickou zprávu stavebně konstrukční části (posudek statického stavu), vypracovanou Ing. K. T. na objednávku jednoho ze spoluvlastníků domu, který dotčenou stavbu výlučně neužívá, ohlásil žalobce stavebnímu úřadu, že má v úmyslu zahájit opravu dotčené stavby s cílem zlepšení jejího technického stavu. Žalobce si vyžádal i územní informaci tak, aby mohla být oprava realizována v souladu se zákonem. Toto učinil žalobce opakovaně i dne 2. 1. 2019, avšak bez jakékoli reakce stavebního úřadu. Žalobce uvedl, že v tomto směru zůstal stavební úřad do vydání prvostupňového rozhodnutí nečinný. Uvedl rovněž, že nadto dne 14. 5. 2018 doručil stavebnímu úřadu statický posudek Ing. R. M., ze kterého plyne, že všechny nosné konstrukce balkonu splňují požadavky na únosnost a deformaci, avšak je potřeba oprava. Současně jsou v posudku navrženy technologické postupy vhodné k avizované opravě. Jelikož žalobce dne 14. 5. 2018 nad rámec § 103 stavebního zákona ohlásil stavebnímu úřadu provedení opravy dotčené stavby, nemohl se stavební úřad dne 8. 1. 2019 vyjadřovat ke stavbě samotné, jelikož fakticky posuzoval stav stavby v průběhu opravy. Přesto stavební úřad nechal zpracovat „nezávislé technické posouzení“, ze kterého rovněž vyplynula potřeba oprav stavby, nicméně nebylo konstatováno, že by stavba jakkoli ohrožovala životy osob nebo zvířat tím, že by hrozila zřícením. Žalobce uvedl, že k takovému závěru nedošel ani jeden z odborníků, který situaci posuzoval.
17. Žalobce byl přesvědčen, že za této situace, kdy žalobce stavebnímu úřadu ohlásil provedení oprav v souladu se zákonem, stavba nehrozila zřícením a opravy byly dle všech odborných zpráv žádoucí, měl stavební úřad nejprve žalobci, případně spoluvlastníkům stavby, umožnit realizaci avizovaných oprav, případně nařídít provedení nutných zabezpečovacích prací.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

18. Žalobce uvedl, že zákon v daném případě neupravuje vydání rozhodnutí o nařízení neodkladného odstranění stavby nebo o nařízení nutných zabezpečovacích prací jako prvního úkonu v řízení. Nelze tak dospět k jinému závěru, než že stavební úřad při zjištění existence zákonných důvodů pro postup podle § 135 odst. 1 nebo 2 stavebního zákona oznámí zahájení správního řízení podle § 46 správního řádu. Uvedl, že byt si je vědom mimořádnosti institutu neodkladného odstranění stavby ve smyslu § 135 odst. 1 stavebního zákona a zákonné možnosti vybočit z mezí daných § 36 odst. 3 části věty před středníkem správního řádu, měl za to, že je třeba stejnou mimořádnost posuzovat i ve vztahu ke skutkovým okolnostem, za nichž stavební úřad neodkladné odstranění stavby nařídí, neboť se jedná o významný a nevratný zásah do práv žalobce. Zásadní premisou je pak prokázaná existence stavu, že stavba hrozí zřícením. Žalobce namítal, že v tomto směru je rozhodnutí žalovaného zcela nepřezkoumatelné. K prokázání existence stavu, že stavba hrozí zřícením, totiž v posuzované věci nedošlo a podle názoru žalobce tak nebyly splněny základní hmotněprávní i procesní zákonné podmínky pro postup ve smyslu § 135 odst. 1 stavebního zákona.
19. Žalobce shrnul, že aktuálně tak v projednávané věci platí dvě rozhodnutí, a to rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 8. 1. 2018 o zákazu užívání části stavby, potvrzené rozhodnutím ze dne 18. 3. 2019, a žalobou napadené rozhodnutí. Uvedl, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí odůvodňuje správnost postupu stavebního úřadu tím, že aktivita žalobce spočívající v ohlášené opravě dotčené stavby nebyla dostatečná, a to s ohledem na skutečnost, že stavebnímu úřadu nebyly doloženy žádné doklady, které by svědčily o legální realizaci nebo dodatečné legalizaci posuzované části stavby, přičemž ani v archivu stavebního úřadu takovéto dokumenty nejsou uloženy. Žalobce namítal, že legální realizace opravy stavby by byla možná pouze za součinnosti stavebního úřadu, a opakoval, že se na stavební úřad dvakrát obrátil písemně právě s cílem realizovat opravu legálně. Uvedl, že dodatečná legalizace posuzované části dotčené stavby nebyla předmětem řízení, stavební úřad i žalovaný postupovali procesně nesprávně, přičemž v důsledku jejich chybného postupu se jeví žalobou rozhodnutí jako rozhodnutí, jehož cílem není zjednat nápravu, nýbrž jako správní trestání. To se podle žalobce odráží i v další části odůvodnění, kde žalovaný překročil svoji diskreci a uvedl, že nelze upravovat stavbu, která *de facto* neexistuje, resp. nebyla nikdy ani dodatečně povolena. Namítal, že žalovaný tak směšuje dva zásadně odlišné procesní postupy a snaží se zhojit svoji nečinnost ve věci odstranění nepovolené stavby. Měl za to, že nahlíží-li stavební úřad, potažmo žalovaný, na stavbu balkonu s lávkou jako na stavbu, která *de facto* neexistuje, je povinen zahájit řízení o odstranění stavby ve smyslu § 129 odst. 1 stavebního zákona, nikoliv ve smyslu § 135 odst. 1. Uzavřel, že rozhodnutí žalovaného je tak nepřezkoumatelné.
20. Žalobce navrhl soudu, aby zrušil žalobou napadené rozhodnutí.
21. V podání ze dne 26. 7. 2019 osoba zúčastněná na řízení a) s odkazem na zápis z kontrolní prohlídky z místa stavby ze dne 22. 10. 2009 uvedla, že žalobcem byly v návaznosti na tuto prohlídku provedeny sanační práce a následně jím byl v roce 2013 předložen návrh realizace oprav balkonu, který byl ostatními spoluvlastníky odsouhlasen. Poté, co si žalobce realizaci rozmyslel, se osoba zúčastněná snažila podnikat další kroky vedoucí ke konečné dohodě, avšak neúspěšně. Když v roce 2017 opět z konstrukce začaly opadávat části hurdisek, nezbylo než se znovu společně s ostatními spoluvlastníky obrátit na stavební úřad s naléhavým podnětem vedoucím k odstranění stavby. Následovalo vypracování statických posudků, které potvrdily, že stavba je nebezpečná a ohrožuje

majetek a zdraví osob pohybujících se pod ní; vlastní konstrukce neodpovídá platným normám; vzhledem k jejímu stavu není vhodné stavbu opravit, či dále sanovat. Toto své vyjádření osoba zúčastněná ještě doplnila ve vyjádření ze dne 5. 8. 2019.

22. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 6. 8. 2019 v plném rozsahu odkázal na žalobou napadené rozhodnutí. Poté uvedl, že pokud stavební úřad dospěl na základě všech zjištění a dostupných podkladů k závěru, že v daném případě dochází k ohrožení životů a zdraví osob nebo zvířat tím, že stavba hrozí zřícením, není na jeho správním uvážení, aby vydal rozhodnutí o neodkladném odstranění takové stavby, nýbrž je mu zákonem uložena povinnost takto postupovat. Připustil, že stavební úřad mohl konat účinněji již dříve, to však nic nemění na skutečnosti, že postupoval v souladu se zákonem. Shrnl, že dotčená stavba, provedená zjevně amatérským způsobem v roce 1994, již v roce 2009 (po 15 letech existence) vykazovala značné konstrukční nedostatky a závady, a nyní po dalších deseti letech bez řádné údržby je zcela zákonitě ve velmi havarijním stavu. Žalobcem namítaný nesprávný postup stavebního úřadu, když nezačal podle § 129 stavebního zákona řízení o odstranění stavby, pokud dospěl k závěru, že stavba není povolená, je podle žalovaného ve světle tohoto řízení irelevantní. Žalovaný považoval za podstatné, že jím bylo při vydání žalobou napadeného rozhodnutí ověřeno, že se stavební úřad dostatečně vypořádal s odůvodněním zásahu do veřejného zájmu tak, jak to stanoví pro daný případ § 132 odst. 5 a § 135 stavebního zákona.
23. Žalovaný navrhl soudu, aby nedůvodnou žalobu zamítl.
24. Osoba zúčastněná na řízení c) ve vyjádření ze dne 5. 9. 2019 zdůraznila, že balkon s lávkou je nebezpečná a život ohrožující stavba po dobu téměř deseti let, což potvrzují rozhodnutí správních orgánů, účastníci předchozích řízení a zejména odborné posudky. Uvedla, že § 135 stavebního zákona rozlišuje situace, kdy stavba ohrožuje život a zdraví osob nebo zvířat svým zřícením a kdy „pouze“ ohrožuje zdraví a životy osob nebo zvířat; pokud však stavba hrozí zřícením, stavební úřad musí nařídit její odstranění. Jelikož balkon s lávkou skutečně hrozí zřícením, dospěla k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je zcela správné a zákonné. Dodala, že žalobce však byl vyzván k provedení nutných zabezpečovacích prací již v roce 2010. Skutečnost, zda je balkon s lávkou legální či nelegální ve smyslu stavebního zákona, považovala za irelevantní; je totiž především stavbou, která hrozí zřícením, čímž ohrožuje životy osob nebo zvířat. Uvedenou skutečnost přitom prokázaly celkem tři nezávislé posudky kvalifikovaných odborníků. Navrhla, aby soud nedůvodnou žalobu zamítl.
25. Na ústním jednání dne 23. 2. 2022 právní zástupce žalobce setrval na procesním stanovisku ve věci a odkázal na žalobu. Připustil, že havarijní stav stavby je konstantní, ale popřel možnost hrozby jejího zřícení. Namítal, že žalobce nebyl ve správním řízení řádně seznámen s podklady ve věci, konkrétně s Vyjádřením statika – technickou zprávou, vypracovanou v prosinci 2018 Ing. V. J. Taktéž namítal, že žalobou napadené rozhodnutí mělo být vydáno vůči vlastníkům stavby a nikoli vůči žalobci a osobě na řízení zúčastněné c), tj. manželce žalobce, kteří jsou toliko uživatelé sporné stavby. Připomněl, že se žalobce snažil věc vyřešit, když opakovaně žádal stavební úřad o povolení udržovacích prací na stavbě. Nad to správním orgánům vytkl absenci stanoviska památkového úřadu, když dům se nachází v památkové zóně.
26. Žalovaný na ústním jednání rovněž setrval na svém procesním stanovisku ve věci s tím, že nesouhlasil ani s nově vznesenými námitkami žalobce na ústním jednání. K výtce žalobce,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

že žalobou napadené rozhodnutí mělo být vydáno toliko vůči vlastníku stavby, dodal, že dle správní judikatury lze v případě stavby postavené bez povolení rozhodnutí v tomto případě adresovat i vůči jejímu uživateli.

27. Na ústním jednání byla přítomna i osoba na řízení zúčastněná a), která vysvětlila, že ostatní spolumahatelé domu měli zájem se s žalobcem domluvit na způsobu řešení špatného stavu stavby, a proto dali žalobci souhlas s tím, aby vše ohledně potřebných oprav stavby provedl, žalobce však ničeho neučinil.
28. Soud na ústním jednání pro nadbytečnost zamítl provedení důkazu navrženého právním zástupcem žalobce, a to statický posudek posouzení balkonu s roštem ze dne 28. 1. 2020, vypracovaný Ing. M. (založený na č. l. 141 – 157), jelikož předmětný statický posudek byl vypracován za účelem prokázání statiky sporované stavby, avšak k jeho zpracování došlo téměř rok poté, co žalovaný ve věci rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím. Přičemž dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) je soud zásadně povinen při rozhodování ve věci vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

III.

Posouzení žaloby

29. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [dle § 75 s. ř. s.].
30. Žaloba není důvodná.
31. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
32. Podle § 135 odst. 1 stavebního zákona „[s]tavební úřad nařídí vlastníku stavby neodkladné odstranění stavby a zabezpečí její odstranění, jsou-li ohroženy životy osob nebo zvířat tím, že stavba hrozí zřícením.“
33. Podle § 135 odst. 2 stavebního zákona „[s]tavební úřad nařídí vlastníku stavby provedení nutných zabezpečovacích prací, jestliže stavba svým technickým stavem ohrožuje zdraví a životy osob nebo zvířat, není-li nutné ji neodkladně odstranit.“
34. Soud konstatuje, že stavební úřad je podle § 135 odst. 1 stavebního zákona oprávněn naříditi odstranění stavby jejímu vlastníku, jsou-li ohroženy životy osob nebo zvířat tím, že stavba hrozí zřícením. Uvedené podmínky ohrožení životů osob či zvířat a nebezpečí zřícení dané stavby přitom musí být naplněny kumulativně. Soud dodává, že k tomu přistupuje ještě podmínka veřejného zájmu podle § 132 stavebního zákona. Za splnění podmínek ohrožení životů osob či zvířat a nebezpečí zřícení dané stavby však nebude o naplnění podmínky veřejného zájmu sporu.
35. Soud dále uvádí, že řízení vedoucí k nařízení neodkladného odstranění stavby je vzhledem ke svému účelu omezeno na dostatečné zjištění skutečného stavu stavby a jeho zachycení v protokolu, který slouží jako důkaz o tom, že byly splněny zákonné podmínky pro nařízení neodkladného odstranění stavby. Předpokladem vydání rozhodnutí o nařízení neodkladného odstranění stavby je podle § 135 odst. 4 stavebního zákona provedení kontrolní prohlídky stavby. Stavební úřad kontrolní prohlídkou stavby, na kterou přizve účastníky řízení, zjišťuje pouze její skutečný stav. Na základě vykonané kontrolní

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

prohlídky stavby pak stavební úřad rozhodne o nařízení neodkladného odstranění stavby. Podle § 135 odst. 5 stavebního zákona může stavební úřad odstranění stavby nařídít i bez předchozího projednání s vlastníkem stavby. Soud dodává, že přitom subsidiárně platí rovněž § 56 správního řádu.

36. V nyní projednávané věci žalovaný, resp. stavební úřad nařídil neodkladné odstranění dotčené stavby právě podle § 135 odst. 1 stavebního zákona. Žalobce namítal, že pro tento postup nebyly splněny podmínky, neboť nebylo prokázáno, že dotčená stavba hrozí zřícením.
37. Ze správního spisu vyplývá, že stavební úřad obdržel dne 6. 10. 2017 podnět k zahájení řízení o odstranění stavby balkonu s lávkou. V návaznosti na tento podnět se dne 28. 11. 2017 konala kontrolní prohlídka, o které je ve spise založen protokol ze dne 28. 11. 2017, č. j. MC05 69057/2017. Ve spise je dále založen Posudek statického stavu, jehož objednatelem je osoba zúčastněná na řízení a), vypracoval jej Adkon s.r.o., Ing. M. A., prosinec 2017, odpovědným projektantem je Ing. K. T. V závěru tohoto posudku je uvedeno, že *„[s]távající stavba balkónu je ve špatném, havarijním stavu, tudíž se doporučuje stavbu odstranit. Vlastní konstrukce neodpovídá platným normám z konstrukčního hlediska (vlastní provedení, svary) ani z hlediska stavební vyhlášky Hl. m. Prahy. Dochází též k zatékání do konstrukce, která je již zjevně porušena korozí. Při odstranění, demolici balkónu je nutno postupovat dle předepsaného postupu prací a dle zásad BOZP. Teprve potom lze uvažovat o náhradě novou konstrukcí dle nově zpracované projektové dokumentace schválené ve schvalovacím řízení stavebním úřadem.“* Stavební úřad následně vydal rozhodnutí ze dne 8. 1. 2018, č. j. MC05 1940/2018, kterým v souladu s § 134 odst. 3 stavebního zákona zakázal vlastníkům bytového domu užívání části stavby – balkonu s lávkou a vyzval vlastníky stavby, aby vhodným způsobem zamezili vstupu osob a zvířat pod konstrukci balkonu a do její bezprostřední blízkosti, aby nebyly ohroženy jejich životy. Ve spise je založen také Statický posudek ze dne 28. 3. 2018, vypracovaný Ing. R. M., jehož objednatelem je žalobce. Tento posudek obsahuje popis nosné konstrukce balkonu, zhodnocení stavu – popis vad a poruch, statické posouzení a návrh opatření, přičemž v jeho závěru je uvedeno, že *„[p]ro provedení výše navržených opatření bude nosná konstrukce schopna bezpečně přenášet požadované zatížení.“* Dne 23. 10. 2018 se konala další kontrolní prohlídka, jejíž průběh je zaznamenán v protokolu ze dne 23. 10. 2018, č. j. MC05 116425/2018. Ve spise je založeno taktéž Vyjádření statika – technická zpráva, vypracované v prosinci 2018 Ing. V. J., který na základě požadavku stavebního úřadu provedl prohlídku a zhodnotil dva předané (výše uvedené) posudky balkonu s lávkou. V tomto vyjádření je ke stavu konstrukce mj. uvedeno, že *„[c]elkově se konstrukce jeví jako nebezpečná uživatelům, na balkon vstupujícím, i uživatelům plochy pod balkonem. Její stav je možno pokládat k datu prohlídky /prosinec 2018/ za havarijní a ohrožující osoby.“* Co se týče zhodnocení posudků, závěrem konstatuje, že *„[z] hlediska technického jsou oba posudky a posouzení provedené prohlídkou v prosinci 2018 ve shodě. Jedná se o konstrukci v havarijním stavu, kterou není možno užívat bez zásadních zásahů, kterými je buď její snesení a zřízení konstrukce nové nebo přepracování z několika málo použitých částí konstrukce původní. Ponechání konstrukce ve stavu, který byl zjištěn v prosinci 2018 a dalšími prohlídkami není možné.“* Dne 8. 1. 2019 vydal stavební úřad prvostupňové rozhodnutí, kterým podle § 135 odst. 1 stavebního zákona nařídil provedení neodkladného odstranění stavby a stanovil pro něj podmínky.
38. Z výše uvedeného shrnutí je zřejmé, že námitka žalobce není důvodná. Technický stav balkonu s lávkou byl dostatečně zjištěn kontrolními prohlídkami, provedenými ve dnech

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

28. 11. 2017 a 23. 10. 2018, a zejména pak statickými posudky, zpracovanými právě za účelem posouzení stavu a poškození dotčené stavby. Z těchto důkazů jednoznačně vyplývá, že stav balkonu s lávkou je havarijní. Závěry vyplývající z výše uvedených zjištění, jež jsou i podle „revizního“ posudku vzájemně v souladu, jednoznačně podporují závěr o mimořádně špatném technickém stavu dotčené stavby, v důsledku něhož hrozí její zřícení. Současně je zjevné, a výslovně to uvádí i vyjádření statika, že hrozí-li balkon s lávkou zřícením, jsou tím s ohledem na umístění dotčené stavby do zahrady bytového domu ohroženy životy osob a zvířat, a to jak při pohybu na balkoně s lávkou, tak i při pohybu pod ní či v její blízkosti. Soud je proto přesvědčen, že ve věci byl skutkový stav zjištěn dostatečně, přičemž bylo věrohodným způsobem prokázáno, že dotčená stavba skutečně hrozí zřícením a ohrožuje životy osob nebo zvířat. S ohledem na zjištěný stav dotčené stavby tudíž soud této žalobní námitce nepřisvědčil.

39. Žalobce v této souvislosti rovněž namítal, že rozhodnutí o nařízení neodkladného odstranění stavby podle § 135 odst. 1 stavebního zákona by mělo předcházet rozhodnutí o nařízení provedení nutných zabezpečovacích prací podle § 135 odst. 2 stavebního zákona. Soud však ani tuto námitku neshledal důvodnou.
40. Soud konstatuje, že z § 135 odst. 2 stavebního zákona jasně vyplývá, jaký je vztah nařízení neodkladného odstranění stavby a nařízení provedení nutných zabezpečovacích prací. Jsou-li v důsledku technického stavu stavby ohroženy životy a zdraví osob nebo zvířat, avšak není akutně dáno nebezpečí zřícení stavby a stavbu tedy není nutné neodkladně odstranit, nýbrž je zde možnost nápravy, nařídí stavební úřad provedení nutných zabezpečovacích prací. Přičemž účelem provedení těchto prací by mělo být právě zabezpečení dané stavby proti jejímu zřícení. (K tomu srov. např. Lachmann, M.: Komentář k § 135 stavebního zákona, In: Potěšil, L., Roztočil, A., Hrušová, K., Lachmann, M.: Stavební zákon - online komentář. 4. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 4/2015.) Z uvedeného je zřejmé, že rozhodnutí o nařízení neodkladného odstranění stavby může, avšak nemusí předcházet rozhodnutí o nařízení provedení nutných zabezpečovacích prací. Vždy přitom bude záležet na konkrétní (skutkové) situaci. V nyní posuzované věci správní orgány dospěly k názoru, že nebezpečí zřícení stavby bylo akutní, bezprostřední, a proto nebyl dán prostor pro předchozí nápravu v podobě nařízení provedení nutných zabezpečovacích prací. Soud v takovém postupu správních orgánů neshledal žádné pochybení. Soud pro úplnost dodává, že ze správního spisu, jakož i vyjádření účastníků včetně žalobce vyplývá, že žalobce přesto měl (minimálně fakticky) prostor pro provedení nápravy; žalobce jej však nevyužil. Žalobce si přitom byl nebo alespoň musel být vědom nevyhovujícího stavu dotčené stavby, jakož i toho, že hrozí, že mu bude stavebním úřadem nařízeno její odstranění. Žalobce sice tvrdil, že ve věci konal, zejména že dotčenou stavbu opravoval; uvedené tvrzení však neodpovídá ani zjištěním z kontrolní prohlídky v říjnu 2018 a ani zjištěním Ing. V. J. v prosinci 2018, podle kterých byla stavba balkonu s lávkou v této době (stále) v havarijním stavu ohrožujícím osoby.
41. Žalobce namítal, že rozhodnutí správních orgánů jsou v tomto směru, tedy pokud jde o prokázání existence stavu, že stavba hrozí zřícením, nepřezkoumatelná.
42. Soud k tomu předně uvádí, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tedy jako nemožnost

zjistit obsah nebo důvody, pro které bylo rozhodnutí vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74).

43. Soud na tomto místě zdůrazňuje, že prvostupňové správní rozhodnutí a žalobou napadené rozhodnutí tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek. Soud konstatuje, že žalobou napadené rozhodnutí je srozumitelné, jsou v něm obsaženy právní úvahy, na jejichž základě žalovaný posoudil stěžejní otázky, a je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí. Obdobně prvostupňové rozhodnutí je sice velice stručné, přesto je srozumitelné, jsou v něm obsaženy podstatné právní úvahy, na jejichž základě stavební úřad posoudil stěžejní otázky, a je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž jasně a srozumitelně vyplývá, proč stavební úřad rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí. Soud je přesvědčen, že je zřejmé, z jakých podkladů a úvah správní orgány vycházely také při hodnocení stavu dotčené stavby, tedy na základě čeho dospěly k závěru, že se jedná o stavbu v havarijním stavu, která hrozí zřícením a ohrožuje životy osob a zvířat. Skutková zjištění správních orgánů mají oporu ve správním spise, přičemž vycházejí především z kontrolních prohlídek a odborných posudků, z nichž jednoznačně vyplývají závěry o stavu dotčené stavby, jak byly shrnuty výše.
44. Uvedené je v souladu s konstantní judikaturou, podle které musí být z odůvodnění seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, či ze dne 31. 3. 2004, č. j. 4 As 19/2014-35, a v neposlední řadě na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92-23). Soud má za to, že správní orgány těmito povinnostem dostály. Soud dodává, že správní orgány nemají povinnost detailně vypořádávat každou dílčí námitku či tvrzení, resp. jak je uvedeno v bodě [9] odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 150/2018-36, správní orgány „[n]emají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).“ Pro úplnost soud uvádí, že odlišný náhled žalobce na vypořádání odvolací námitky či jiného návrhu ještě neznamená, že se takovou námitkou správní orgán dostatečně nezabýval a nevypořádal se s argumenty žalobce.
45. Soud shrnuje, že žalobní námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí neshledal důvodnou.
46. Žalobce dále uvedl, že stavební úřad a žalovaný nahlíží na dotčenou stavbu jako na stavbu, která *de facto* neexistuje. Namítal, že v takovém případě měly správní orgány postupovat podle § 129 odst. 1 stavebního zákona, nikoliv podle § 135 odst. 1 stavebního zákona.

47. Soud uvádí, že odstranění stavby lze nařídit nejen podle § 135 stavebního zákona, nýbrž i podle § 129 stavebního zákona. Soud přitom souhlasí s žalobcem, že pokud by stavební úřad rozhodl o nařízení odstranění dotčené stavby z důvodu, že se jedná o stavbu nepovolenou, byl by povinen učinit tak na základě § 129 stavebního zákona. O takovou situaci se však nejednalo. Stavební úřad i žalovaný se v odůvodnění svých rozhodnutí k legálnosti (či spíše nelegálnosti) stavby sice vyjadřují, nicméně je zcela zřejmé, že důvodem k nařízení neodkladného odstranění dotčené stavby byl její havarijní stav, resp. skutečnost, že dotčená stavba hrozila zřícením, čímž ohrožovala životy osob nebo zvířat. Jelikož správní orgány rozhodovaly o odstranění dotčené stavby z tohoto důvodu, postupovaly správně podle § 135 odst. 1 stavebního zákona. Za splnění zákonem stanovených podmínek přitom byly oprávněny nařídit neodkladné odstranění dotčené stavby podle § 135 odst. 1 stavebního zákona bez ohledu na to, zda se jedná o stavbu povolenou či nepovolenou.
48. Žalobce namítal taktéž procesní pochybení správních orgánů.
49. Soud předně konstatuje, že námitky žalobce týkající se porušení ustanovení o řízení před stavebním úřadem zůstaly v ryze obecné rovině. Soud zdůrazňuje, že žalobce vyložil zákonnou úpravu a popsal průběh správního řízení o nařízení neodkladného odstranění stavby podle § 135 stavebního zákona, přičemž místy toliko citoval z komentáře k tomu ustanovení, ovšem neupřesnil, jakých konkrétních pochybení či procesních vad se měl žalovaný, resp. stavební úřad v nyní posuzovaném správním řízení dopustit. Soud rovněž zdůrazňuje, že podle názoru soudu ve věci bylo prokázáno, že stavba balkonu s lávkou hrozí zřícením a ohrožuje životy, tedy byla dána žalobcem poukazovaná „mimořádnost“ ve vztahu ke skutkovým okolnostem, za nichž stavební úřad neodkladné odstranění dotčené stavby nařídil. Soud má přitom za to, že ve věci nedošlo k porušení ustanovení o řízení před správním orgánem podstatným způsobem, který by současně mohl mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.
50. Soud konstatuje, že žalobce od výzvy stavebního úřadu ze dne 2. 5. 2018 k účasti na kontrolní prohlídce, na kterou byl on i další účastníci řízení řádně přizván, věděl, jaké řízení je vedeno, co je jeho předmětem, jaký správní orgán jej vede a kdo jsou jeho účastníci. V průběhu celého řízení bylo žalobci umožněno vyjadřovat se k podkladům a do řízení se i jinak aktivně zapojovat. Je zjevné, že stavební úřad nepostupoval podle § 135 odst. 5 stavebního zákona, když odstranění stavby s žalobcem projednal. Soud dává žalobci za pravdu, že ze správního spisu nevyplývá, že by poté, co bylo vyhotoveno Vyjádření statika z roku 2018, stavební úřad žalobce vyzval podle § 36 odst. 3 správního řádu k seznámení se s tímto podkladem v řízení. Soud však konstatuje, že stavební úřad přistoupil k urychlenému vydání rozhodnutí zřejmě na základě závěrů obsažených v uvedeném posudku o havarijním stavu a nebezpečnosti dotčené stavby, což byl podle názoru soudu za stávající situace žádoucí postup. Soud rovněž poukazuje na to, že žalobce ani v žalobě a ani na ústním jednání neuvedl, jakým konkrétním způsobem měl být tímto postupem stavebního úřadu zkrácen na svých právech. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 8 As 28/2011-78, přitom vyplývá, že „[n]amítl-li žalobce v posuzované věci nemožnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí, je [...] pro úspěšnost dané námítky nezbytné, aby žalobce upřesnil podklady, jež neměl k dispozici, a jakým způsobem takové pochybení správního orgánu mohlo ovlivnit vydané meritorní rozhodnutí. Jinak řečeno, žalobce musí popsat, co by se změnilo v případě, kdyby k takové procesní vadě nedošlo.“, k čemuž v daném případě nedošlo ani v žalobě a ani na ústním jednání.

51. Soud je z výše uvedených důvodů přesvědčen, že procesní práva žalobce byla v řízení zachována. Na tom ničeho nemění ani leckdy neefektivní či ledabylý postup stavebního úřadu. Soud proto nevyhodnotil ani tuto žalobní námitku za důvodnou.
52. Co se týče nově uplatněných námitek žalobce na ústním jednání dne 23. 2. 2022, konkrétně nesprávného adresování žalobou napadeného rozhodnutí žalobci a osobě na řízení zúčastněné c), tj. manželce žalobce, kteří jsou toliko uživatelé sporné stavby a nikoli jejími vlastníky; a absence stanoviska památkového úřadu v řízení, soud konstatuje, že žalobce tyto námitky neuplatnil v zákonem stanovené dvouměsíční lhůtě od doručení žalobou napadeného rozhodnutí, tj. do 12. 8. 2019, dle § 71 odst. 2 věta druhá ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s., a zároveň se jedná o kvalitativně zcela odlišné námitky uplatněné v řádně zákonem stanovené lhůtě v žalobě, které se zásadně váží k nesprávně posouzené hrozbě zřízení stavby, nejsou proto pouhým rozvinutím žalobní argumentace k námitce již dříve uplatněné, a proto je soud vyhodnotil jako opožděné, nepřihlédl k nim a nezabýval se jimi.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

53. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správních řízeních neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
54. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve věci samé úspěšná a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.
55. Výrok o nákladech řízení pod bodem III. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 5 s. ř. s., neboť osoba zúčastněná na řízení by měla právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem, k tomu ale v dané věci nedošlo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. února 2022

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.